

net det nødvendige hjemmelsgrundlag for, at de kommunale myndigheder i området og statslige myndigheder har kunnet yde henholdsvis generelt tilskud og tilskud til forskningsbibliotek og Søfartsmedicinsk Institut ved Sydjysk Universitetscenter, som også er anerkendt som europæisk dokumentationscenter. Uanset ophævelsen af loven er denne mulighed opretholdt.

Flertallet konstaterer, at der ikke med lovforslaget er sket nogen ændring i SUC's situation.

Idet flertallet henviser til Folkeuniversitetets henvendelse af 13. november 1992 (optrykt som bilag til betænkningen) og undervisnings- og forskningsministerens svar på spørgsmål 24, konstaterer flertallet, at der ikke med dette lovforslag er sket nogen ændring i forhold til i dag, jf. lov om støtte til folkeoplysning, § 43 (lov nr. 410 af 13. juni 1990).

Med hensyn til oprettelse af forskeruddannelsesnævns forudsætter flertallet

- at sådanne er dækket af § 8,
- at oprettelse af studienævn for Ph.D.-uddannelsen er en lokal beslutning, og
- at der ikke er krav om, at der oprettes mere end ét studienævn for Ph.D.-uddannelsen på hvert hovedområde.

Flertallet mener således ikke, at der er behov for en særlig bestemmelse i loven.

Flertallet har i forbindelse med det stillede ændringsforslag til § 8, stk. 3, forespurgt undervisnings- og forskningsministeren, om det ville være hensigtsmæssigt i lovforslaget at indføje følgende: »Hvis der ved afstemningen om studieordningen er stemmelighed, skal der på det førstkomende studienævnsmøde foretages en ny afstemning. Ved fortsat stemmelighed kan sagen indbringes for fakultetsrådet.«

Undervisnings- og forskningsministeren har svaret, at studienævnet også uden en sådan bestemmelse vil kunne fastlægge en sådan praksis, og har ikke kunnet anbefale en sådan detaljering af procedurer i lovforslaget.

Flertallet har med stor forundring læst SF's udtalelse i betænkningen og forundres navnlig over sprogbugen, hvor der tales om diktatur, nepotisme, indavl og meget mere. Både SF's udtalelse og ændringsforslagene er gennemsyrede af manglende tro på den sunde fornuft på og tillid til institutionerne. Det vidner en del af ændringsforslagene om, idet de er gentagelser

af lovforslagets tekst, men er tilføjet et »kontrolreglement«.

SF har bl.a. sat sig som mål at begrænse antallet og især størrelsen af råd og nævn. Det er ikke lykkedes. Der er i SF's forslag stort set alle de kendte råd og nævn – og mulighed for at oprette flere.

SF's ønske om klarere ansvarsfordeling er heller ikke lykkedes i særlig høj grad. Navnlig har flertallet studset over SF's ændringsforslag til § 3, men også i andre ændringsforslag er kompetencefordelingen blevet forringet i forhold til lovforslaget.

Flertallet har drøftet det af SF stillede ændringsforslag nr. 15. Flertallet kan ikke gå ind for SF's formulering, men er i øvrigt enig i at understrege, at den enkelte forsker som hidtil selv kan beslutte en bestemt forskningsopgave, i det omfang opgaven er forenelig med instituttets fastlagte virksomhed og de opgaver, institutlederen eventuelt kan have pålagt forskeren.

Et mindretal inden for flertallet (Socialdemokratiets medlemmer af udvalget) udtaler endvidere følgende:

Forud for indgåelsen af forliget om en ny universitetslov er gået mange års ideologisk kamp om styrelseslovens principper om demokrati og medansvar for den interne styring af institutionerne fra alle grupper på læreanstalterne. Den skyttegravskrig, der er ført i de seneste 20 år om styrelsesloven, har betydet, at det ikke har været muligt at lave en revision af loven. Det giver naturligvis problemer, fordi forholdene på universiteterne har ændret sig så meget siden 1973, at loven på en række områder ikke er tidssvarende.

Socialdemokratiets mål med at gå ind i de nye styrelseslovsforhandlinger, som SF fik sat på dagsordenen efter en forespørgselsdebat i Folketinget i marts måned 1990, har været at få en egentlig selvstyrelse for universiteterne – økonomisk og fagligt. Det har vi fået.

Den nye universitetslov er sammen med flerårsaftalen et gedigent brud med de seneste års universitetspolitik her i landet. Vi genindfører nu universiteternes autonomi – økonomisk og fagligt.

Selvstyret er skabt uden afgørende brud med den positive demokratiseringsproces, som opgøret med »professorvældet« førte med sig med 1973-loven – en demokratiseringsproces,